

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 599/05
08.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Миодрага Вићентијевића, Верољуба Цветковића и Драгомира Милојевића, чланова већа са саветником Врховног суда Војком Омчикус, записничарем, у кривичном предмету против оптужених АА и других, због кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Основног кривичног закона, одлучујући о жалбама бранилаца оптужених АА, адвоката АБ, браниоца оптуженог ББ, адвоката АВ и браниоца оптуженог ВВ, адвоката АГ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици К. 17/04 од 6.4.2004. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП-а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, браниоца оптуженог АА адвоката АБ и браниоца оптуженог ББ адвоката АВ, а у присуству оптуженог АА и оптуженог ББ, дана 8.11.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА, ББ и ВВ, а пресуда Окружног суда у Сремској Митровици К. 17/04 од 6.4.2004. године ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Побијаном пресудом оптужени АА, ББ и ВВ оглашени су кривим да су извршили кривично дело неовлашћене производње, држање и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Основног кривичног закона за које су осуђени и то оптужени АА на казну затвора у трајању од две године, оптужени ББ на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци и оптужени ВВ на казну затвора у трајању од једне године.

Оптуженом АА, у изречену казну се има урачунати и време у притвору од 11.12.2003. године до 8.1.2004. године, оптуженом ББ време проведено у притвору од 11.12.2003. године до 6.4.2004. године и оптуженом ВВ време проведено у притвору од 11.12.2003. до 6.4.2004. године.

Оптужени су обавезни да накнаде солидарно трошкове кривичног поступка у износу од 1.906 динара и да плате на име паушала износ од по 1.000 динара.

На основу члана 69. ОКЗ према оптуженом АА је изречена мера безбедности одузимања предмета и то опојне дроге "маријуана" укупне тежине 4,02 грама, 100 евра у апоенима 2 x 50 евра, серијски број Х02602-617086 и Х00384312908 и 700 динара, у апоенима 2 x по 200 и 1 x 100 динара.

Од оптуженог ББ је одузето 2 кр. и 450,42 грама биљне материје опојне дроге "маријуана" упакована у два паковања облепљена селотејп-траком а у смислу члана 69. ОКЗ.

Против те пресуде изјавили су жалбе:

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У овој жалби је стављен захтев да бранилац буде обавештен о седници већа;

- бранилац оптуженог ББ, адвокат АВ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У овој жалби је стављен захтев да оптужени и бранилац буду обавештени о седници већа; и

- бранилац оптуженог ВВ, адвокат АГ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Заменик Републичког јавног тужиоца Србије у писменом поднеску Ктж. број 736/05 од 13.4.2005. године је предложио да се жалбе као неосноване одбију а првостепена пресуда потврди.

Пошто је поступио у смислу члана 375. ЗКП-а, Врховни суд Србије, је у седници већа, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, браниоца оптуженог ББ, адвоката АВ, а у присуству оптуженог АА и оптуженог ББ, размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода у изјављеним жалбама, писменом поднеску заменика Републичког јавног тужиоца Србије и поднеску "допис" који је суду доставио оптужени ББ, па је по оцени навода у истим нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка ни повреде кривичног закона на које другостепени суд поводом изјављене жалбе увек пази по службеној дужности – члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП-а.

Поред тога првостепена пресуда не садржи ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које се указује у жалбама бранилаца оптужених, јер насупрот наводима у изјављеним жалбама, по налажењу Врховног суда изрека побијане пресуде садржи јасан и довољан опис радње извршења кривичног дела за који су оптужени оглашени кривим, па иста није у противречности сама себи и разлозима пресуде па према томе, неосновани су жалбени наводи да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а.

Неосновано се изјављеним жалбама побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наиме, чињенично стање у побијаној пресуди је потпуно и правилно утврђено правилном оценом одбране оптужених и других изведених доказа у погледу свих битних елемената кривичног дела за које су оптужени оглашени кривим.

Првостепена пресуда је, по налажењу Врховног суда заснована на веродостојним доказима који нису ничим доведени у сумњу, а ценећи веродостојност изведених доказа првостепени суд, је у образложењу побијане пресуде навео и јасне и недвосмислене доказе који упућују на закључак да су оптужени извршили кривично дело за које су оглашени кривим.

При свему томе неосновано се у жалби браниоца оптуженог АА наводи да нема ни једног доказа да је оптужени извршио кривично дело за које је оглашен кривим и да је погрешно првостепени суд када ради провере одбране оптуженог није прихватио предлог одбране да се саслушају лица која су вршила претрес а на околност где су пронађена 4 грама "марихуане" да ли оптужени АА уопште има башту око своје куће и да ли је ту остало неких трагова од семенки "марихуане", и да само саслушањем предложених сведока и лица са којима оптужени живи у домаћинству се може утврдити правилно чињенично стање и да ли оптужени има услова за гајење "марихуане" с обзиром да је у том периоду радио приватно у другом граду.

По налажењу Врховног суда правилно је поступио првостепени суд када је одбио предлог браниоца оптуженог АА да се саслуша као сведок инспектор који је учествовао у претресању куће оптуженог АА на околност где су пронашли новац, где су пронашли "марихуану", да ли су прегледали башту код оптуженог, јер и по налажењу Врховног суда, како то правилно закључује и првостепени суд у образложењу своје пресуде на страни 11. овај предлог браниоца је сувишан с обзиром да се из те потврде о привремено одузетим предметима тачно види шта је код оптуженог АА пронађено и одузето. Поред тога правилно је поступио првостепени суд када је одбио предлог браниоца оптуженог АА да се саслушају као сведоци и лица код којих је оптужени у току 2003. године радио на теретну, с обзиром да је правилно првостепени суд није прихватио део одбрана оптуженог АА где он негира да је произвео "марихуану" односно да је исту гајио па је с тим у вези правилан и закључак првостепеног суда о неприхватању предлога браниоца оптуженог АА да се саслушају као сведоци ГГ и ДД, која лица је у својој одбрани помиње оптужени ББ, с обзиром да би се, и по налажењу Врховног суда, извођењем ових доказа само одуговлачио поступак. Према томе, имајући у виду одбрану оптуженог из претходног поступка, коју је дао пред истражним судијом дана 12.12.2003. године из које се поуздано утврђује, а што је потврђено и осталим изведеним доказима, да је критичног дана извршен претрес куће оптуженог АА, да су том приликом пронађена два пакета "марихуане" или укупно око 4 грама "марихуане" и да му је то одузето као и 100 еура и 700 динара, да су га одвели у Београд на саслушање, где је имао браниоца по службеној дужности и где је навео да је сadio "марихуану" у свом дворишту, да је један део користио за своје потребе, а количину од два килограма је продао за 500 еура. Ова одбрана, која је потврђена и другим материјалним доказима, те исказима саслушаних сведока, недвосмислено указује да је оптужени АА извршио кривично дело за које је оглашен кривим.

Понављајући одбрану са главног претреса, у жалби браниоца оптуженог ББ, се наводи да је он заиста критичном приликом дошао у __ са ГГ званом "Сова" и да је упућен у кафић "ЋЋ" где му је трећеокривљени донео руксак и да му је објаснио да се у руксаку налазе халогене сијалице, за потребе кафића ГГ, па је оптужени ББ наставио пут за Београд, аутобусом али је на станици у Београду лишен слободе, а о чињеници да је у руксаку била дрога сазнао оног момента када је полицајац отворио руксак и видео да се унутра не налазе халогене сијалице, како му је речено, што значи да је како се наводи у жалби, с обзиром да је у притежењу дроге био само 40 минута, исти је поступао у неотклоњивој, стварној и правној заблуди. С тим у вези оспорава и исказ првооптуженог АА дат пред СУП-ом у Београду. Зато се у жалби предлаже да се ради правилног и потпуног утврђења чињеничног стања, саслушају у својству сведока ГГ и ДД, јер би се тим путем утврдило да је првооптужени односно АА дрогу продао ГГ те да је оптужени ББ сам са сведоком ГГ дошао у __ где му је у кафићу "ЋЋ" донет руксак. Све у свему по наводима ове жалбе оптужени ББ не оспорава да је дрога пронађена код њега али оспорава закључак првостепеног суда да је дрогу купио од првооптуженог.

Испитујући првостепену пресуду у вези са изложеним жалбеним наводима Врховни суд налази да су исти неосновани и срачунати на умањење и избегавање кривичне одговорности.

Наиме, оптужени ББ у својој одбрани дату пред радницима секретаријата у Београду - Управе полиције ПС за безбедност на железничкој станици у присуству браниоца је навео, да је био обавештен да дође у кафе "ЋЋ" у __ од стране АА, званог "ЕЕ" и да је са њим дошао момак коме он незна име а зна да је из његовог родног места јер је тамо раније живео, да је он њима рекао да иде на аутобуску станицу у __ и да ће му "тај са минђушом донети то", да је на аутобуској станици у __ од тог момка узео ранац, а да није знао да је дрога унутра, у ствари тога није ни интересовало, па с обзиром да је ГГ био дужан за неке паре за дрва, то је преносио на име тог дуга. Затим је навео да је допутовао у Београд, где су га на станици затекли полицајци који су у ранцу пронашли дрогу, али да он дрогу није платио, а намера му је била да дрогу однесе у Српски Брод и да је да ГГ.

Одбрана оптуженог ББ, је оповргнута у потпуности одбрана оптуженог АА коју је он дао пред овлашћеним службеним лицима СУПА-а у присуству браниоца.

Наиме, одбрана оптуженог која се понавља у жалби његовог браниоца да он није знао да се у ранцу налази дрога, да није постојао никакав договор између њега и оптуженог ВВ и да он није бежао од радника полиције да сматра да му је све намештено, и да је критичном приликом требао да понесе халогене сијалице и да је брутално претучен од стране полиције у Београду због чега је дао такву изјаву кавку је дао и да је пакет преносио за рачун ГГ, по налажењу Врховног суда, је неоснована, нетачна и усмерена на избегавање кривичне одговорности и у противречности је и са одбраном првооптуженог АА, коју је овај дао пред овлашћеним службеним лицем СУП-а у присуству браниоца и од које одбране, правилно полази првостепени суд у коначном закључивању у овој кривичној ствари. Поред тога одбрана оптуженог ББ је противречна и у делу која се односи на тврдњу да је он не познаје оптуженог ВВ, јер је сам навео да је задњи пут овог оптуженог видео на пијаци у __ 1992. године, и да му је познато да се оптужени ВВ бавио пољопривредом те да живи на 20 километра од __ и да има родитеље, да има сестру у __ која има трговине, па је с тим у вези правилан закључак првостепеног суда, и по налажењу Врховног суда, да је неоснована одбрана оптуженог ББ, да он не познаје оптуженог ВВ.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог ВВ побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања с тим у вези и због повреде кривичног закона.

Наиме, и по налажењу Врховног суда правилно је поступио првостепени суд када је прихватио део одбране оптуженог ВВ у коме он наводи да познаје првооптуженог АА да је са њима у добрим односима, и када није прихватио одбрану оптуженог ВВ да њему није познато да оптужени АА узгаја "марихуану" и да исту има у кући, да оптуженог ББ уопште не познаје и да никада нису контактирали, те да није тачно да је посредовао у продаји и куповини "марихуане" између оптуженог АА и ББ, јер је и по налажењу Врховног суда оваква одбрана усмерена на избегавање кривичне одговорности.

Према томе насупрот наводима у изјављеним жалбама чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и на тако правилно утврђено чињенично стање правилно примењен Кривични закон када је првостепени суд нашао да се у радњама оптужених АА, ББ и ВВ стичу елементи кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ.

У ствари у овим жалбама се понавља одбрана оптужених са главног претреса која је била предмет оцене од стране првостепеног суда и ккоји је у образложењу своје пресуде дао јасне и убедљиве разлоге за своје ставове које у свему прихвата и Врховни суд.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни у вези са жалбама бранилаца оптужених АА и ББ и по службеној дужности у смислу члана 383. у вези са жалбом браниоца оптуженог ВВ, Врховни суд налази да су жалбе и у овом делу неосноване.

Ово због тога што је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини казне правилно утврдио, оценио и узео у обзир све олакшавајуће и отежавајуће околности које у смислу члана 41. ОКЗ утичу на врсту и висину казне. Тако је од олакшавајућих околности на страни оптуженог АА првостепени суд имао у виду да је породичан човек, да је својим признањем пред радницима полиције допринео утврђивању чињеничног стања, а од отежавајућих околности, његову ранију осуђиваност, а на страни оптуженог ББ од олакшавајућих околности првостепени суд је имао у виду његову досадашњу неосуђиваност, да је породичан човек, да је својом изјавом пред радницима полиције допринео расветљењу чињеничног стања, док отежавајућих околности на страни оптуженог ББ није било на страни оптуженог ВВ а од олакшавајућих околности првостепени суд је имао у виду да до сада није осуђиван, па је овако правилно утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима, насупрот наводима у жалби браниоца оптуженог првостепени суд дао правилан значај.

Зато, и по налажењу Врховног суда изречена казна затвора оптуженом АА у трајању од две године, оптуженом ББ у трајању од једне године и шест месеци и оптуженом ВВ у трајању од једне године за кривично дело у питању су нужне казне ради постизања сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ и истовремено одговара степену кривичне одговорности оптуженог и друштвеној опасности извршеног кривичног дела.

Коначно, а полазећи од чињенице да се оптужени ББ налази у притвору од 7.3.2005. године па надаље, то ће првостепени суд на основу члана 190. ЗКП-а, донети посебно решење којим ће се и ово време урачунати у изречену казну.

Са свега напред изложеног а на основу члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Записничар, Председник већа,

Војка Омчикус, с.р. судија,

Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

ЉМ